

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

IN NEDERLAND 60 Ct.

Nr 17

SPECIAAL NUMMER GEWIJD AAN DE RUIMTEVAART

WEINBERG

De sterren

De mens heeft steeds heimwee naar de sterren. Wanneer hij 's nachts naar de hemel kijkt, ziet hij duizenden sterren schitteren en iedere ster is een onbekende wereld. In dat groots nachtelijk schouwspel wordt de mens zich bewust van zijn nietigheid, maar ook van zijn grootheid, want hij weet dat hij iedere dag de grenzen van het mogelijke verder kan verzetten dank zij de wetenschap. Daarom zwijgt de mens, en droomt...

Hij heeft reeds zoveel wonderen verwezenlijkt. Waarom zou hij de aarde niet verlaten om zich naar een van de sterren te begeven en daar een nieuwe wereld te stichten? Ja, waarom niet? De geleerden verzekeren ons, dat deze droom zal verwezenlijkt worden. En wij geloven hen!

Daarom hebben wij dit nummer van « Kuifje » in het teken gesteld van de ruimtevaart.

Kuifje

HET MYSTERIE VAN CHEOPS

VOLGENS sommige Egyptologen wisten de oude Egyptenaren heel wat af over de zon. Zij verklaren dit als volgt: indien men de hoogte van de pyramide van Cheops (148,208 m) vermenigvuldigt met 1.000.000.000, heeft men de afstand van de aarde naar de zon. De duim, lengtemaat uit de Egyptische Oudheid, was 0,0094 m. Indien men dit cijfer vermenigvuldigt met een miljard verkrijgt men de afstand die de aarde om haar as aflegt in 24 uur. De moderne Egyptologen en de geleerden van thans hebben bewezen dat deze cijfers louter toeval zijn. Er zijn echter Egyptologen die er aan vasthouden dat de pyramidenbouwers meer wisten dan wij. We zullen deze geleerdentwist hier maar in het midden laten en de pyramide van Cheops, de grootste van Egypte, als prachtig bouwwerk bewonderen!

DE ON

RUIMTEMANNETJES

IN de Verenigde Staten worden er proefnemingen gedaan om uit te maken in hoe verre de piloten de reizen in de ruimte verdragen. Er zijn vrijwilligers die zich gedurende verschillende dagen laten opsluiten in kleine, donkere en totaal geluidsvrije cellen. Een van deze vrijwilligers meende op een bepaald ogenblik dat hij eekhoorntjes achter elkaar aan door een sneeuwveld zag huppelen. Een andere was er van overtuigd dat een miniatuurraket hem met papierproppen bestookte... De gevolgen van het gebrek aan slaap worden eveneens met zorg bestudeerd.

Men sluit vrijwilligers in een stuurhut op. Daar moeten zij nu zonder onderbreking gedurende dertig uren het dashboard in het oog houden, de hefbomen ophalen, op de knoppen drukken, enz., kortom alles wat een piloot aan boord van een vliegtuig doen moet. Op een gegeven ogenblik was een van deze piloten-proefkonijntjes zo moe dat hij meende dat het dashboard smolt en druppel voor druppel op de grond liep. Een andere zag een nijlpaard dat hem toelachte, en een derde meende dat hij verplicht was telkens een bende kleine ruimtemannetjes te verjagen, die om hem te plagen de wijzer van de snelheidsmeter roofden en verborgen.

ONS ZONNESTELSEL

OM je een klein idee te geven van de afmetingen van ons zonnestelsel, veranderen we in gedachten de zon tot een bol met een diameter van 15 cm. Om de verhoudingen te respekteren zouden we Mercurius nu moeten plaatsen op 6 m van deze bol. Venus op 11,30 m, de aarde op 15,60 m, Jupiter op 78 m., Saturnus op 148 m, Uranus op 304 m, Neptunus 470 m en Pluto op 614 m.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

BEKENDE RUIMTE

EEN FANTASTISCHE HYPOTHESE

INDIEN een piloot zou kunnen inschepen in een ruimteschip en vliegen met een snelheid die de snelheid van het licht benadert, zou de tijd voor hem honderd keren trager verlopen dan de tijd van de mensen op de aarde. Indien zijn reis voor hem twintig jaar zou duren, dan zou hij slechts na enkele eeuwen weer op aarde terugkomen; althans volgens de berekening van de tijd op aarde.

Veronderstellen we dat de piloot de aarde door een telescoop bekijkt. Voor hem zou de aarde niet draaien, de stromen niet vloeien. Hij zou de vliegtuigen roerloos in de lucht zien hangen en de parachutisten geimmobiliseerd tussen hemel en aarde. De uitleg daarvan is eenvoudig : hij zou zich geen rekenschap kunnen geven van een beweging, vermits hij zich van de voorwerpen verwijdert met de snelheid van het licht zelf.

DE KINDERJAREN VAN EEN RAKETSPECIALIST

WE hoeven het je niet meer te vertellen, je weet reeds dat Wernher von Braun en Dornberger een fantastische carrière hebben gemaakt en dat zij thans in de Verenigde Staten op de handen worden gedragen.

Wist je, dat beide grote raketspecialisten reeds van in hun kinderjaren raketten bouwden en dat zij steeds geboeid waren door de ruimtevaart en alle problemen hieraan verbonden ? Dornberger interesseerde zich zodanig voor zijn raketten, dat hij er zijn andere studies voor verwaarloosde. Zijn vader was daarmee alles behalve in zijn schik en zei hem op zekere dag :

— Ik begrijp dat je een hobby hebt, maar voor een hobby kan je de ernstige studies niet verwaarlozen. Dat gaat te ver ! Bovendien zie ik niet goed in wat je ooit met zulke raketten zoudt kunnen aanvangen !

Van dit ogenblik af droomde de kleine Dornberger er van zijn vader te bewijzen dat een raket wel degelijk voor iets dienen kan. Het was in de winter en hij verbleef in een dorpje van Tirol, dat door de overvloedige sneeuwval totaal geisoleerd was. Het duurde twee à drie dagen om de post van het dorpje naar de nabije stad of van de stad naar het dorp te brengen en toen zei Dornberger :

— Ik los die zaak op ! Kijk, met de raket die ik gemaakt heb, stuur ik de post van hier naar de stad in enkele sekonden !

Hij haalde de post van het dorpje af, verpakte de brieven, hing ze aan zijn raket en schoot deze af. Tot grote verbazing van iedereen landde de raket precies op de plaats die de jonge Dornberger had aangewezen. Zijn experiment was schitterend geslaagd !

VOORALEER DE SPRONG TE WAGEN...

ENKELE vrijwilligers maakten reeds fiktieve reizen in de ruimte. In februari werd de vrijwilliger Donald Farell opgesloten in een soort van stalen ei, volledig geisoleerd en onder druk geplaatst. Dit gebeurde in de laboratoria van de ruimtegeneeskunde te San Antonio. Zonder de grond van Texas te verlaten, evolueerde Donald Farell gedurende zeven dagen in dezelfde kondities als deze waarin de ruimtereizigers hun groot avontuur zullen ondernemen. Met talrijke draden, die zijn fysiologische en cerebrale reakties moesten overbrengen, bleef Farell heel de tijd verbonden met het laboratorium. Hij las, hij zong en keek regelmatig naar zijn boordinstrumenten. De geneesheren waren verbaasd over het weerstandsvermogen van de ruimtereiziger. Toen hij uit zijn cel mocht, glimlachte Farell triomfantelijk. Waarom ? Wel, luister. Farell droomde er reeds als kind van piloot te worden en vervaardigde reeds op achtjarige leeftijd kleine vliegtuigen. De geneesheren weigerden hem te aanvaarden als piloot omdat hij aan hooikoorts lijdt !

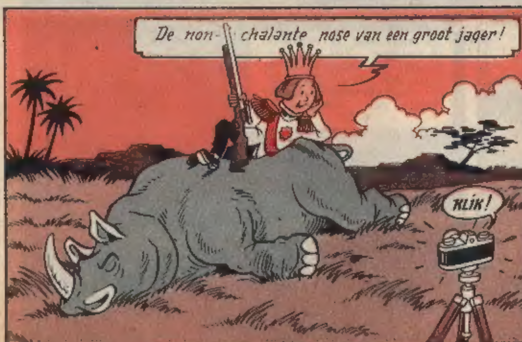
★

Een maand later kropen vijf andere piloten in de hut van een bombardementsvliegtuig van 5 m op 2,50 m. In deze kleine ruimte deden zij, zonder evenwel de grond te verlaten, een lange vlucht door de ruimte.

Gedurende heel die tijd waren de vijf vrijwilligers opgeruimd en fit. Op ieder ogenblik konden zij wiskundige vraagstukken, die hen langs de radio werden gegeven oplossen. Het beste bewijs dat hun hersens vlug en normaal werkten.

IN « KUIFJE » LEES JE VOLGENDE WEEK :
HET LEVEN VAN ROSSINI
volledig tekenverhaal door Dino Attanasio.
★
TANTE ZENOBIE EN DE HUURDER
Een humoristische geschiedenis door Marechal.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

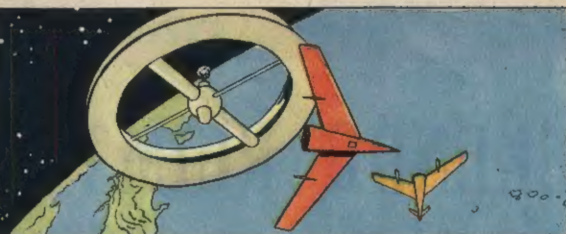

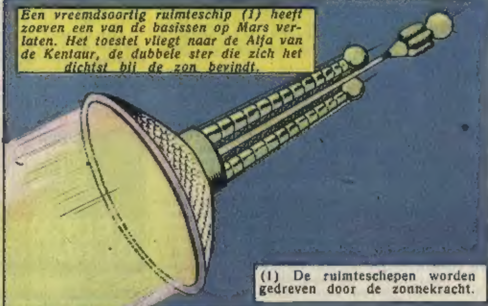
DE PLANEET OMEGA

DOOR A. WEINBERG

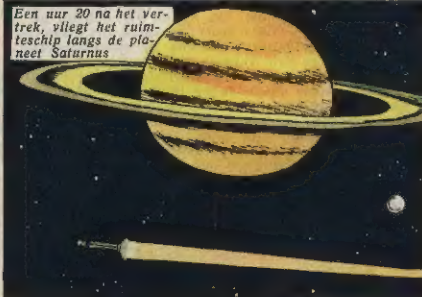
SINDS het moment waarop de eerste kunstmatige satellieten in het luchtruim werden geschoten, zijn jaren voorbij gegaan... Vandaag zweven er ontelbare reusachtige satellieten rond de aarde, bemand met mensen die er in observatoria, laboratoria en relais-stations werken.

Drie lange weken gaan voorbij. Het ruimteschip vliegt verder in de richting van de Alfa van de Kentaur...

Aan boord schijnt kapitein Grey de ongelukkige schipbreukelingen vergeten te hebben...

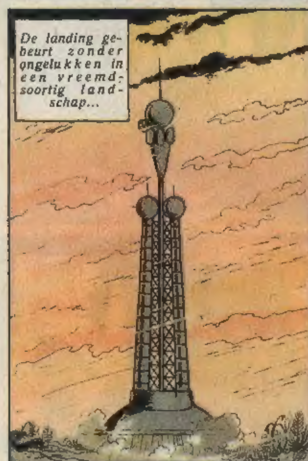

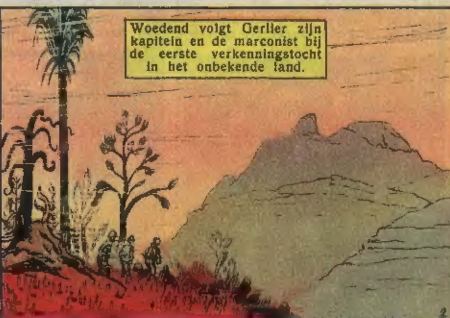

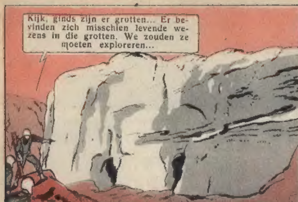

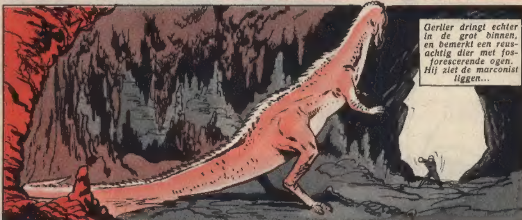

Kijk, ginds zijn er grotten... Er bevinden zich misschien levende wezens in die grotten. We zouden ze moeten exploreren...

Vooruit, Derbois, ga kijken ! Ik zal met Gerlier de uitgang bewaken. Je bent toch niet bang ?
Geen sprake van, kapitein !

Derbois dringt de grot binnen, maar enkele sekonden later slaakt hij een kreet :
HULP !

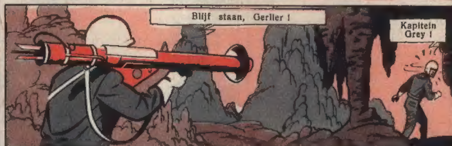

Het hulpgeroep jaagt kapitein Grey op de vlucht...
Maar, kapitein...
We moeten vluchten !

Gerlier dringt echter in de grot binnen, en bemerkt een reusachtig dier met fosforescerende ogen. Hij ziet de marconist liggen...

Gerlier schakelt het dier uit met een goedgemikt schot van zijn bazooka.

Hoe stel je het, jongen ?
Het is met mij afgelopen. Jij hebt me willen redden, maar ik ben een ellendeling !...

En de marconist vertelt aan Gerlier dat zijn vader nog leeft en dat hij de boodschap heeft verzwegen op bevel van de kapitein.
Ik ben laf geweest.
Wat een schurk ! De S.O.S.-seinen niet eens beantwoorden !

Blijf staan, Gerlier !
Kapitein Grey !

Je schot en het gebrul van het monster hebben me je overwinning gemeld. Ik ben teruggekeerd en heb alles gehoord !

Ga achteruit, Gerlier, of anders schiet ik ! Achteruit !
Ik zal misschien iets vinden...

Plotseling stort Gerlier in een afgrond...

Die zal niet meer vertellen dat ik de expeditie van zijn vader niet heb gered.

Kapitein Grey ziet zich door de ontevredenheid van zijn manschappen gedwongen het vertreksein te geven. Maar hij smeedt grote plannen...

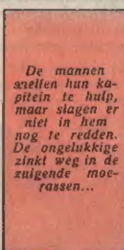

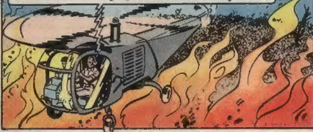

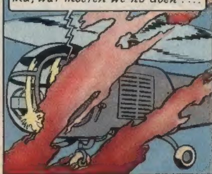

VERBODE

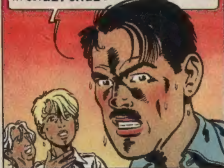
De expeditie Ribiero wordt verrast

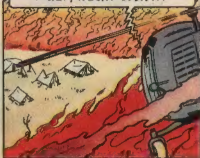

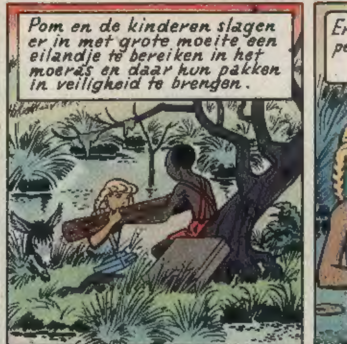

N ZONE

Tekst en tekeningen door Frans Craenhals

door een broussebrand en moet vluchten...

De tocht

STRIJD OM DE RUIMTE

OP 31 januari, om 5 uur in de namiddag, speelde president Eisenhower bridge met drie vrienden. Hij wou juist de hartenheer uitspelen als zijn sekretaris naderde en hem toefluisterde:

— Jupiter C wordt deze nacht gelanceerd.

De hand van de president trilde en zijn kaart viel geruisloos op het groene tapijt. Ike speelde voort, maar zijn gedachten waren beslist elders. Ze waren te Cap Canaveral.

DE GELEERDEN HEBBEN HET DRUK

SEDERT maanden hielden de Amerikanen het oog gevestigd op de experimentele raketbasis van Cap Canaveral. Sedert de Russen hun Spoetnik I en Spoetnik II hadden gelanceerd, wachtten de Amerikanen vol ongeduld op hun eigen kunstsatelliet. Eindelijk was het dan zo ver; men kon het experiment wagen. Het weer was echter gedurende vier dagen uiterst slecht en zo moest het lanceren van de raket van dag tot dag uitgesteld worden. Een menigte reporters en nieuwsgierigen trappelvoetten van ongeduld... Een oranje steekvlam verlichtte eensklaps het lanceerplatform en langzaam, te midden van een oorverdovend lawaai, steeg de Jupiter ten hemel op. De geleerden en de technici slaakten een zucht van verlichting.

DE EERSTE STAPPEN VAN DE AMERIKAANSE BABY-MAAN

IN zijn villa van Atlanta nam president Eisenhower de telefoon af en luisterde verheugd naar de inlichtingen welke een specialist hem gaf over het opstijgen van Jupiter. Na zeven minuten kon men hem berichten dat de raket de kunstsatelliet, « Explorer » genaamd, in zijn baan had gelanceerd. Het nieuws dat de Amerikaanse baby-maan aan de hemel draaide, werd pas officieel bekend gemaakt nadat de Explorer zijn eerste ronde om de wereld had afgelegd.

EEN BLINDE PASSAGIER AAN BOORD!

DE Amerikanen staken hun vreugde en hun entoesiasme niet onder stoelen of banken. Weldra vernamen zij langs de radio en langs de dagbladen nadere details over de Explorer en president Eisenhower verklaarde dat hij heel tevreden was. De Russische kunstsatellieten waren groter, wogen zwaarder en Spoetnik II had een passagier, de hond Laika. Het is daarop dat een Amerikaans geleerde met humor zinspeelde toen hij zei: « Een kakkerlak van Florida is er in geslaagd aan boord van de Explorer te kruipen! »

Intussen luisterde heel de wereld naar de stem van de baby-maan, een stem die een beetje geleek op het geluid van enkele piano's die vals spelen. Een Amerikaans journalist schreef: « Het komt er niet op aan dat hij vals speelt, als de baan die hij beschrijft maar juist is! » Nu begonnen al de Amerikanen zich af te vragen wie de vader was van de Explorer en wie het experiment met sukses had geleid. Dat was de 45-jarige Wernher von Braun, een naam die trouwens reeds een grote vermaardheid kende.

DE FANTASTISCHE WERNHER VON BRAUN

TERWIJL de Explorer zijn tocht rond de aarde verder zette, luisterden honderden journalisten in een konferentiezaal van de Wetenschappelijke Academie van Washington naar de informaties welke hen rechtstreeks werden gegeven door Wernher van Braun. De geleerde zei dat de eerste kunstmaan, zijn werk, 13 kg weegt, dat hij in 113 minuten een keer rond de aarde wentelt met een snelheid van 28.000 km per uur, dat zijn luisterapparaten gebouwd werden met de precisie van een uurwerk en dat hij aan de specialisten reeds kostbare inlichtingen omtrent de kosmische stralen doorseinde. Dan wenste hij het gezelschap goede nacht en vertrok. De journalisten sprongen overeind en brachten hem een spontane en zeer luidruchtige ovatie. Wernher van Braun fronste even de wenkbrauwen en ging naar huis. Van toejuichingen houdt hij inderdaad helemaal niet en de Explorer was voor hem een afgedane zaak. Hij koesterde reeds andere, belangrijkere plannen.

MIJN VADERLAND IS DE MAAN!

WERNHER VON BRAUN is een Duitser, die nog maar pas enkele jaren geleden het Amerikaans staatsburgerschap kreeg. Nog zeer jong interesseerde hij zich voor de luchtvaart en de raketten. Hij was een van de vele geleerden die werkten in de Duitse basis van Peenemunde, waar de eerste raketten vervaardigd werden. Sedert hij twintig jaar is, heeft Wernher von Braun deze lijfspreuk: mijn vaderland is de maan.

Nu is deze jonge Duitse geleerde na president Eisenhower de best beschermde en bewaakte man van de U.S.A. en de Amerikanen gaan prat op hem.

WALT DISNEY WORDT TE HULP GEROEPEN

SEDERT tien jaar herhaalde von Braun ononderbroken dat de Amerikaanse geleerden meer belangstelling en meer studie moesten wijden aan de kunstmatige satellieten. Men luisterde niet naar hem. Een man echter wilde hem helpen: admiraal Radford. De admiraal vroeg een onderhoud aan met president Truman en vertelde hem wat von Braun had gezegd. Truman meende niet dat de woorden van de Duitse geleerde ernstig mochten opgevat worden en zei tot Radford:

— Als ik het Congres kredieten vraag voor de konstruktie van een satelliet, dan houden de afgevaardigden me voor een gek!

Toen Radford in de hoogste kringen weinig of geen gehoor vond, nam hij het kloeke besluit de Amerikaanse opinie wakker te schudden. Hij inviteerde Walt Disney en vroeg hem een tekenfilm te maken, die de Amerikanen de mogelijkheid zou voorspiegelen reizen te maken in de ruimte. Walt Disney aanvaardde en zette zich aan het werk. Hij werd bijgestaan door Werner Ley, een Duitser die op het gebied van de ruimtevaart aan de spits staat, dokter Haser, een geneesheer en specialist inzake ruimtevaart, — d.w.z. dat hij zich bezighoudt met de gezondheid van de mens in de ruimte — en von Braun zelf.

Deze tekenfilm van Walt Disney veroverde Amerika stormenderhand en kende een groot sukses. Intussen was Eisenhower Truman als president van de Verenigde Staten opgevolgd en Radford kon er Ike toe bewegen de plannen van Wernher von Braun ernstig te onderzoeken.

Von Braun riep Oberth, een ander Duits ruimtevaartspecialist, die scheikunde doceerde te Frankfurt, naar Amerika en het Congres stemde de kredieten die hij vroeg. Men kent het vervolg van de geschiedenis: sedert 31 januari draait de Amerikaanse satelliet Explorer rond onze aarde en op 17 maart kreeg hij het gezelschap van de kleine kunstsatelliet van de Amerikaanse Marine, die hiermee de mislukkingen met de Pompelmoes goed maakte.

naar de maan

EEN ONBEKENDE WERELD GAAT VOOR ONS OPEN

WANNEER men je vraagt hoe hoog de Mont Blanc is, kan je net zo goed 4.807 m antwoorden, als 3.600 m. Je kan zelfs de twee cijfers geven en dan krijg je beslist een kompliment omdat je iets afweet over de aardrijkskunde... en over de maan!

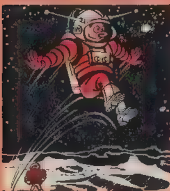
Inderdaad, de maan heeft haar Mont Blanc die naar schatting 3.600 m. hoog is. Hij maakt net als onze Mont Blanc deel uit van een Alpenketting. Over het algemeen maakt men pas een kaart van een bepaalde streek wanneer men deze streek grondig verkend heeft. Voor de maan deed men het tegenovergestelde. Lang vooraleer men reisplannen maakte, richtten de sterrekundigen hun kijkers naar onze bleke satelliet en trachtten er de belangrijkste punten van te bepalen.

Wat weet men eigenlijk over de maan?

Heel weinig. Ze staat dicht bij ons en in haar wenteling rond onze planeet nadert zij ons tot op 356.000 km.

WANNEER KOMT DE EERSTE MAANKAART?

OVER het ontstaan, de oorsprong van de maan, werden

heel wat teorieën gebouwd. Sommige geleerden beweren dat zij van de aarde werd afgerukt door de middelpuntvliedende kracht op het ogenblik dat de aarde nog vloeibaar was. Volgens Darwin werd de maan door een andere onbekende planeet aangetrokken en van de aarde verwijderd. Er zijn nog heel wat andere teorieën van recentere datum, die wellicht veel juister zijn, maar de plaats ontbreekt ons om hierover uit te wijden.

De maan is geheimzinnig, stil en dood. Wij mensen, hebben er nog altijd maar één zijde van gezien. Indien er op de maan echter leven was, dan zouden de sterrekundigen en andere wetenschapslui dit reeds hebben opgemerkt met de laatste reusachtige telelenzen. We mogen de maan dus beschouwen als een dode satelliet.

Je hebt beslist reeds foto's gezien van maanlandschappen. Wanneer een landschap hier op onze wereld chaotisch, eenzaam en onheilspellend vreemd is, geeft men dit zeer vaak de naam « maanlandschap ». Nu kan je daaruit meteen afleiden dat het landschap op de maan niet lieflijk of idyllisch is. De oppervlakte van de maan is doorploegd met ronde kraters, die men cirkus heeft genoemd en die zeer waarschijnlijk van vulkanische oorsprong zijn. Er zijn er 30.000. Het grootste ■ bekend onder de naam cirkus Clavius en heeft een diameter van 228 km. Een mens die in het midden zou staan, zou de randen er van niet zien ten gevolge van de ronding van de maan. Sommige cirkussen hebben een wal die meer dan 5.000 m hoog is.

De mens die op de maan zou wandelen, zou makkelijk alle atletiekrekords kunnen breken. Hij ■ op de maan niet meer onderworpen aan de zwaartekracht. De zwaartekracht is er inderdaad slechts 1/6 van die op de aarde. Een man van 60 kg weegt op de maan dus 10 kg en zou zonder moeite 20 m ver en 6 m hoog kunnen springen.

De maan heeft niet overal dezelfde kleur. Men vindt er zwartgrijze tinten, grijsgroene, gele en violette. Men heeft kunnen bewijzen dat de maanoppervlakte bedekt ■ met een laag asse en stof afkomstig van metoorstenen. Deze laag heeft zich vooral opgehoopt in de valleien die men, ten onrechte, eens aanzag voor zeeën en oceanen. Op de maan is er geen spoor van water!

GOUD EN EDELSTENEN

DE maan ■ niet alleen het rijk voor de dromers, maar ook voor de praktische geesten. Het zijn deze laatsten die zich hebben beziggehouden met de studie van de verschillende tinten van onze satelliet en zij zeggen dat de maan reusachtige reserves delfstoffen heeft.

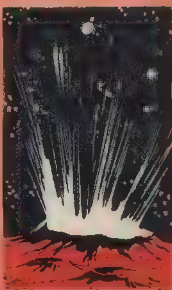
Uit sommige kraters stijgt er een wit licht op en daaruit leiden de geleerden af dat er in die kraters veel solfer moet zijn. Andere kratermonden werpen een eerderachtig licht af, wat wijst op een voorraad ijzerhoudend silicium.

In de stukken van meteoorstenen die op onze aarde neerkwamen, heeft men reeds sporen van platina, diamant en goud gevonden. Op de maan moet goud, platina en diamant te vinden zijn. Mag men zich daarom verwachten aan een nieuwe goldrush maar ditmaal naar de maan? Waarschijnlijk niet. De maan heeft geen dampkring zoals de aarde en er is, zoals gezegd, geen water. Vooraleer de mens zich op de maan kan wagen, moeten er dus heel

wat problemen opgelost worden.

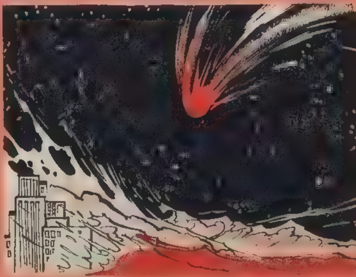
Zware metalen zouden er op de maan niet aanwezig zijn, of althans niet in grote hoeveelheid. Er zijn wel lichte metalen: lithium, titanium of beryllium, elementen die

kostbaar zijn en die op aarde veel verbruikt worden. Of we deze metalen wanneer ze bij ons schaars worden op de maan kan halen? De toekomst zal het uitwijzen.

Hoe het ook weze, de maan zal eens haar aureool van geheimzinnigheid verliezen. Dit neemt niet weg dat zij ook op dat ogenblik nog de uren van ebbe en vloed van onze zeeën zal bepalen en dat zij ons enkele milligram lichter zal maken telkens zij juist boven ons voorbij komt en dit tot op de dag dat zij zich in het Heelal zal oplossen en daardoor op onze aarde een geweldige vloedgolf zal veroorzaken...

Maar dat is een andere geschiedenis. Wees niet bang, die vloedgolf is niet voor morgen. Men mag haar pas binnen een miljard jaren verwachten!

HOEMPA PA

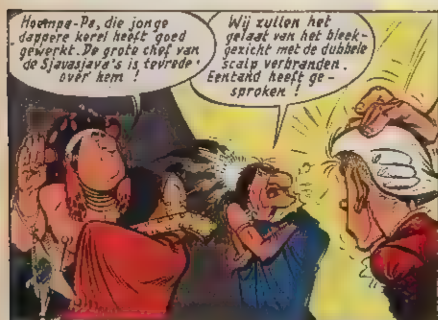
Hubert van Bladerdeeg die een verkenningstocht maakte in de Nieuw

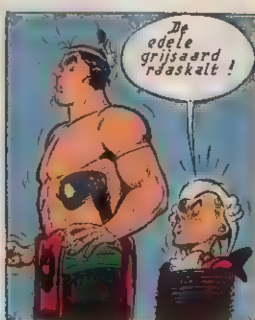

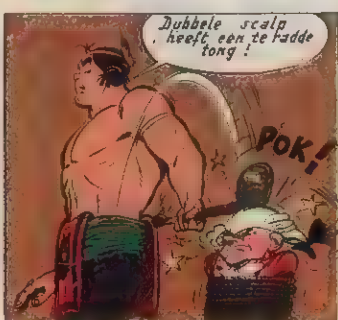

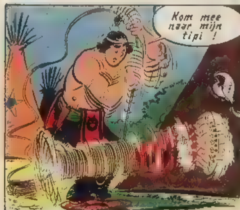

de Roodhuid

TEKST

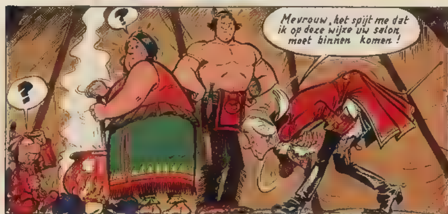
TEKENINGEN

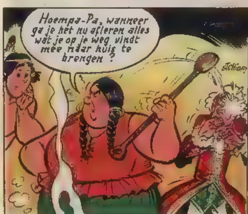
Wereld, werd door Hoempa Pa, krijger van de Sjasvasjavastam, gevangen genomen.

(Wordt voortgezet.)

RENDEZ-VOUS IN

LOUIS NORDINE verliet het terras van « Hôtel des Sables ». De lauwe lucht van de septembernachten in de Sahara omhulde hem. Hij hield zijn adem in en alleen een onregelmatig geklik verstoorde de stilte. Hij glimlachte en draaide zich om. Een kleine tamme gazelle kwam hem gezelschap houden. Nordine trachtte de sierlijke kop van het dier te strelen, maar het sprong achteruit. Hij voelde niet de minste bries en dacht :

OPPERBEST ! We hebben lang gewacht !...

Dan hief hij traag het hoofd op en keek naar de maan die vlak boven hem glansde. Hij lachte even, strekte zich uit op de grond en bleef daar liggen met de blikken strak op de bleke aardsatelliet gericht. Hij hoorde een deur kriepen, hij richtte zich even op en zei :

— Jij bent het, Georges ?

— Slaap je niet, baas ?

— Ik kan niet slapen. Heb je nieuws ?

— Ja, het is voor deze nacht. Jef verwacht ons om vier uur.

— Indien we niet slagen geef ik het op. Dan laat ik alles vallen, alles ! Dat betekent het einde voor mij.

— Ik begrijp het, baas.

— Neen, je kan het niet begrijpen. Op dit ogenblik wacht ik nu reeds van in 1960, dat is dus tien jaar. Al deze tijd hebben ze met me gespot. Ik hield voet bij stek en op zekere dag meenden ze dat ik gek was. Ze zetten me aan de deur, alle wegen waren voor mij afgesloten... Vermits niemand me wou helpen, werkte ik alleen. Gelukkig heb ik jou gevonden en nu slaat het uur van mijn weerwraak, Georges !

— We staan naast je, baas. Wij hier en de anderen ginds boven !

— Ik weet het, ik weet het goed. Dank je !

★

INTUSSEN, op duizenden kilometer van de Sahara, nl. te New York, beleefde men dramatische uren, uren welke men kon vergelijken met die van een oktoberdag in het jaar 1924, toen alle beurswaarden op slag angstwekkend daalden en er paniek heerste in Wall Street. De Beurs werd overrompeld door de Amerikanen die er zich bewust van waren dat zij geen rode duit meer bezaten. Aandeelhouders en wisselagenten vochten met elkaar. Om een ondoorgrondelijke reden zakten de beurswaarden van de lichte metalen plotseling...

In een building in de omgeving van Wall Street speelde er zich een minder spektakulair, maar even dramatische scène af. In de kantoren van de Anametal voelde men dat de ramp nabij was. De leden van de administratie waren dringend bijeen geroepen en vergaderden achter zware deuren. Over hun gesprek lekte er niets uit. Moest men echter als onzichtbaar wezen de vergaderzaal hebben kunnen binnentreden, dan zou men dit gezien hebben : de grootste Amerikaanse zakenlui als verlamd door de schrik, met het hoofd diep over hun tafel gebogen en wezenloos voor zich uitstarend. Alleen de president van de firma Edward G. Linham scheen nog tot de levenden te behoren.

— Het is slecht nieuws, heel slecht nieuws, zei hij. We hebben de bus gemist, maar wie had ooit kunnen veronderstellen dat Nordine bekwaam was om zijn dwaas idee tot een goed einde te brengen ? Hij is ons te slim af geweest, hij heeft ons in slaap gewiegd en nu moeten we daar de gevolgen van dragen ! Alles is echter nog niet verloren, resultaat heeft die gek tot op het ogenblik nog niet bereikt...

— We moeten met Nordine spreken, antwoordde Pergy D. Dunnings, de vice-president. We moeten hem voorstellen zijn proefnemingen stop te zetten in ruil voor een vierde van onze winsten. We moeten dreigen hem naar de haaien te sturen, indien hij ons voorstel afwijst !

— Hij zal weigeren, zei Linham.

— We moeten het toch proberen ! Het is de enige kans de schade te beperken !

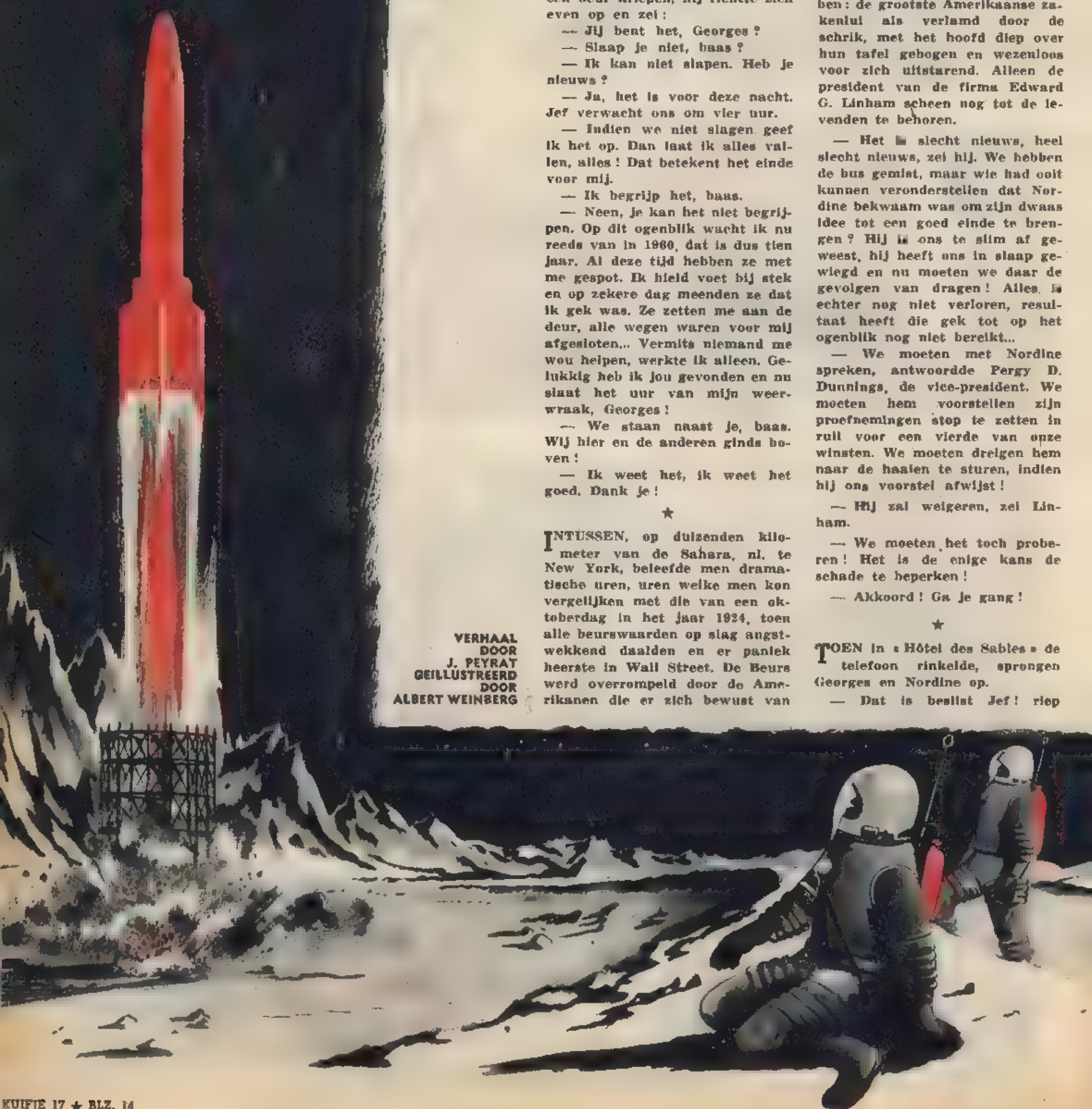
— Akkoord ! Ga je gang !

★

TOEN in « Hôtel des Sables » de telefoon rinkelde, sprongen Georges en Nordine op.

— Dat is beslist Jef ! riep

VERHAAL DOOR J. PEYRAT
GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

DE SAHARA

Georges en nam de hoorn af. Hij luisterde even en scheen erg verbaasd.

— Het is voor jou, baas. Men vraagt je van New York.

Er blonk een lichtje in de droevige ogen van Louis Nordine toen hij de hoorn aannam. Hij antwoordde twee keren « Ja » en dan zei hij langzaam en met vaste stem :

— Ik weiger ! Onnodig aan te dringen ! Dag, mijnheer !

Hij haakte in.

— We moeten het winnen !

Georges keek naar zijn uurwerk en vervolgde :

— Kom, baas, het is kwart voor vier !

★

DE wagen reed met snelle vaart door de woestijn. Louis Nordine kende de weg goed en een kwartier later stopte hij tussen twee duinen. Hier en daar blonk een licht, maar er bewoog niets in het kamp.

Georges en Nordine liepen naar enkele gestalten die diep gebogen stonden over een zonderling toestel : een soort van massieve radioontvangpost met hoge antennes, die door een ingewikkeld net van draden onderling verbonden waren. Een van hen keek op en groette kort.

— Dag, Jef ! fluisterden Georges en Nordine. Zijn ze op post ?

— Het ogenblik [illegible] aangebroken, baas. Hier, neem het luisterapparaat.

Zij hielden nu allen de adem in en Jef drukte op enkele knoppen. Men hoorde een zacht krassen.

— Hallo ! Hallo ! Horen jullie me ? Hier de maan. Post A 10. Hallo ! We vragen de basis van Colomb-Bechar in de Sahara.

Met verstikte stem antwoordde Nordine :

— Hallo ! Hier de basis van Colomb-Bechar in de Sahara. Ik hoor je goed — vijf op vijf — spreek !

— In orde ! Alles is gereed. We hebben een mobiele lanceerramp geïnstalleerd in de Copernicuskrater. Wanneer jullie de afgesproken lichtseinen zien, verlaat de eerste container de maan. We hopen dat de vracht in goede staat zal toekomen. Over.

— Jef, jij bewaakt met je ploeg de seismograaf, beval Nordine. Let goed op het sein : punt, streep, punt, punt. Doof nu alle lichten !

Het kamp was in de volledige duisternis gehuld, niemand sprak en iedereen keek naar de hemel. En plotseling zagen ze op de maan kleine lichtstippen : punt, streep, punt, punt. Een schijnwerper van 2 miljard watt zond het afgesproken lichtsein naar de aarde. De container verliet dus de maan...

Drie uren verliepen traag. De maan was intussen aan de blauwe hemel verdwenen. Het was dag. Louis Nordine liep naar de specialisten die om de seismograaf geschaard stonden. Sommigen keken naar hun uurwerk, anderen zochten de hemel af. En plotseling trilde het opnametoestel, de wijzer grifte een aarzelende lijn op een band berookt papier en gleed dan brutaal uit zijn baan. Een sekonde later hernam de wijzer zijn zigzag baan. Jef las :

— Epicentrum op 50...

— Epicentrum op 50... Daar !

— Het centrum van de val ligt 50 km van hier in de richting noord-noordoost. Kom, we gaan ! riep Georges.

Heel de ploeg sprong in de gereedstaande wagens en ze reden in de aangewezen richting. Het opstuivende zand verblindde hen, maar niemand schonk daaraan enige aandacht. Jef, die achter Georges en Louis had plaats genomen, wees de weg. Op een gegeven ogenblik gaf hij aan Georges teken de vaart te vertragen.

— Kijk nu goed uit, zei hij, hier ergens moet het zijn.

Het was Nordine die het vreemde, donkere voorwerp op een zandheuvel het eerst ontdekte. Ze sprongen nu allemaal uit de auto's en juichtten :

— Daar ! Kijk ! Kijk !

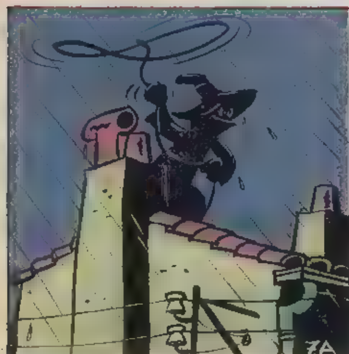
Nordine durfde de sombere cylindervormige massa nauwelijks naderen.

ZIZANION DE

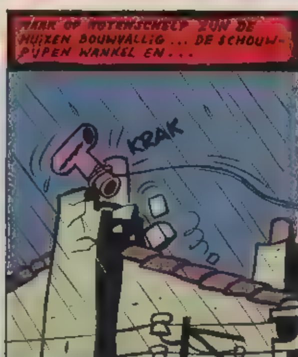
De aanslag op koning Mitro is mislukt maar 's nachts, terwijl iedereen slaa spellende ged

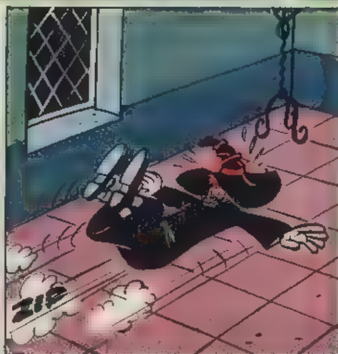

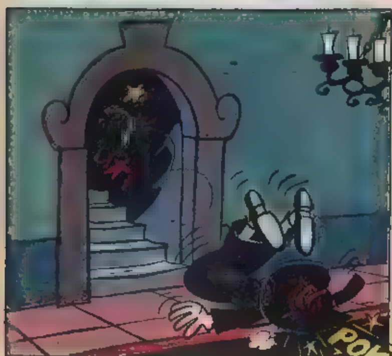

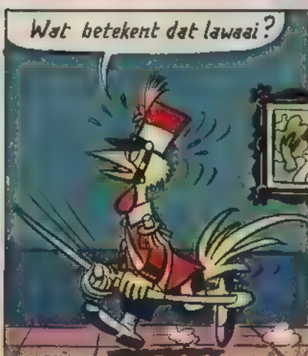

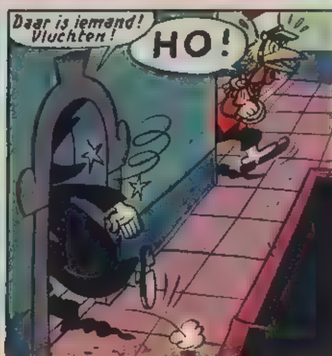

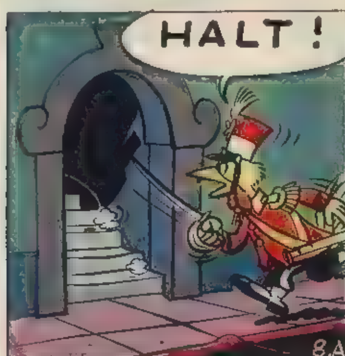

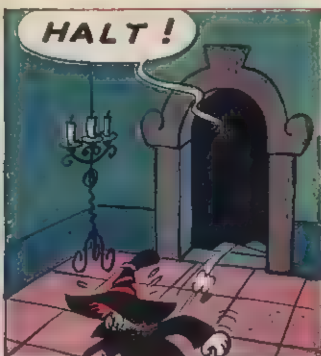

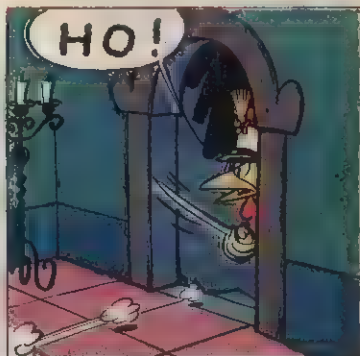
VERSCHRIKKELIJKE!

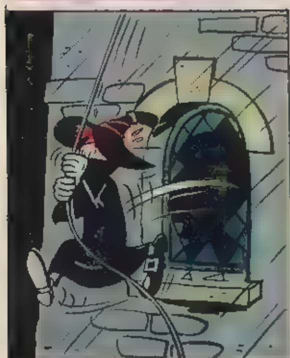
door RAYMOND MACHEROT

schijnt er op het dak van een huis nabij het paleis, een onheil-

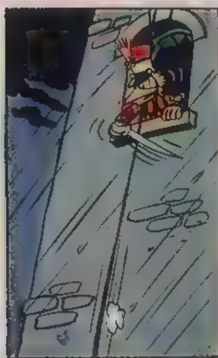

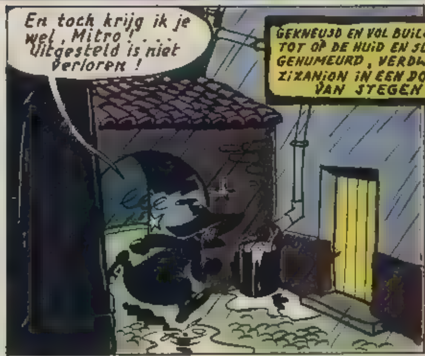

Echo

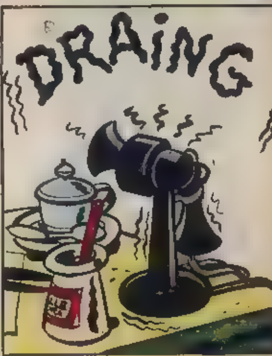
UITGEVERS: SCHAER EN LEIMPOTT

DE KONING ONTSNAPT AAN NIEUWE AANSLAG

ZIZANION DE VERSCHRIKKELIJKE DRINGT KONINKLIJK PALEIS BINNEN.

Tengevolge van de aanslag werden maatregelen genomen op...

(Wordt voortgezet.)

de confidenties van een FIAT 1100

VERTELD DOOR DE FIAT ZELF EN GETEKEND DOOR

Sedertdien was ik de beste en de trouwste vriend van heel de familie

Ik werd fijn verzorgd en ik kreeg weer schik in het leven. Ik vond het heerlijk!

Kijk eens wat een start, zeg!

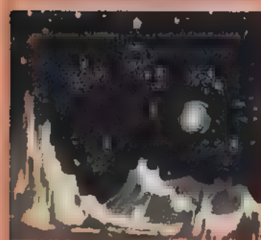
Mijn meester wacht op me! Hier moet ik dan afscheid nemen. Tot weerziens, beste vrienden!

Einde

16

RENDEZ-VOUS IN DE SAHARA

(VERVOLG VAN BLZ. 15)

ZIJN vrienden bleven op eerbiedwaardige afstand. Ze wilden hem een ogenblik alleen laten genieten van zijn triomf. Eindelijk vond hij de moed de cylinder met de hand te betasten. Hij vond een opening en stak er de arm in. Toen hij hem terugtrok, beefde hij. In zijn hand hield hij een kleine blok metaal. Opgelucht en blij riep hij:

— Lithium! Ik was er zeker van! Er is lithium op de maan!

Wat dit betekende? Wel, heel eenvoudig dat de schaarste aan lithium die op de aarde katastrofaal werd, tot het verleden behoorde. De lichte metalen, onontbeerlijk voor de nijverheid, hadden een astronomische prijs bereikt. Nu men wist dat er op de maan lithium was, zouden ze onmiddellijk dalen. De nijverheid was gered. De vrienden, de trouwe medewerkers van Nordine, stonden nu allen rond de container-raket geschaard en eensklaps waren zij er zich van bewust dat Nordine niet meer bij hen was. Ze keken om zich heen en vonden hun baas uitgestrekt op het zand. Hij bewoog niet meer... hij was bewusteloos. Het kostte hen enige moeite vooraleer Nordine weer bij kennis kwam.

— Verontschuldig me, zei hij, het was de ontroering. Jullie begrijpen me, ik heb zo lang op dit ogenblik moeten wachten.

Hij kwam moeizaam overeind en glimlachte.

— Nu moeten we aan de anderen denken, aan diegenen die op de maan wachten. We moeten hen seinen dat alles goed gaat en dat wij gewonnen hebben.

En aldus werd gedaan. De kleine ploeg vertrok weer naar het kamp, zij voerde de container-raket die in de zon glansde als een reusachtige goudstaaf in triomf met zich mee...

ALLEN NAAR DE EXPO

AUTO'S, TRAMS EN VOETGANGERS

VOORALEER de Wereldtentoonstelling geopend werd, waren voetgangers en automobilisten er over akkoord — het is zelden dat die beiden over iets akkoord gaan — dat het gedurende zes maanden totaal onmogelijk zou wezen met een wagen door de straten van Brussel te rijden. « Dertigduizend wagens zullen iedere dag in de richting van de Heizel rijden », zei de ene. « Ja, op een normale dag, antwoordde de tweede vinnig, maar op zonen feestdagen bijvoorbeeld of als er iets speciaals te doen is, verwacht men er 60.000! » « En vergeet niet dat er toch ook nog plaats moet zijn voor de 1.700 trams, om van de autobussen liefst maar te zwijgen », vulde een derde aan!

Inderdaad, de bezoekers naar de Wereldtentoonstelling sluizen is een groot probleem. De verantwoordelijke instanties hebben er zich geruime tijd mee beziggehouden en niets aan het toeval overgelaten. De bezoekers vinden te Brussel tunnels, waardoor zij vlug mogen rijden, de lanen zijn over het algemeen breed en de weg naar de Wereldtentoonstelling is overal aangeduid bij middel van bordjes en wegwijzers.

Bovendien is er de politie, die de automobilisten, die de weg niet kennen of aarzelen te hulp komt. Een specialist van het hoofdkwartier van de politie duidt op een reusachtige kaart van de Brusselse agglomeratie, 8 m op 10 m, de wegen aan die vrij zijn en de wegen waar er te veel auto's samen gekneld zitten. Deze specialist wordt regelmatig op de hoogte gehouden van de incidenten, ongelukken, en dies meer. Bij middel van de radio blijft het hoofdkwartier in bestendige verbinding met alle politiekantoren van de Brusselse agglomeratie en met de politieagenten op de voornaamste kruispunten. Heb je de kleine, witte politiewagens reeds gezien? Zij beschikken over radio, alarmsirenen en knipperlichten. Zij worden begeleid door een of twee gemotoriseerde agenten, eveneens uitgerust met een radio. Deze kleine witte wagens en moto's vormen kleine, snelle patrouilles, die onmiddellijk verwittigd worden wanneer er een ernstige verkeersstremming is en men hun hulp onmiddellijk nodig heeft. Zij zijn zeer snel ter plaatse en helpen het verkeer vlot te maken.

De politie en de gendarmerie zullen er veel toe bijdragen opdat iedereen de weg naar de Heizel vlug en snel zal vinden!

SATELLIETEN VOOR MORGEN

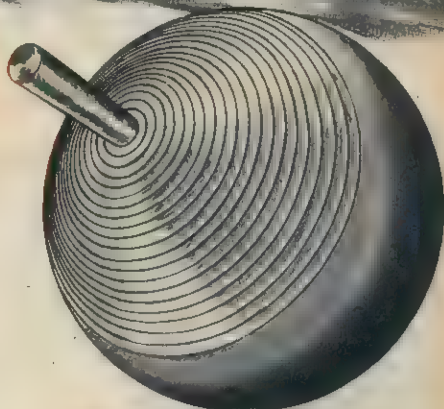
HEEL de wereld volgt met spanning het lanceren en het experimenteren van raketten en satellieten. Intussen werken de grote vliegtuigkonstrukteurs zonder ophouden en in het geheim aan de plannen van de toestellen waarmee de mens eens de ruimte zal verkennen. Wanneer deze bemande satellieten zullen kunnen opstijgen weet men thans nog niet met zekerheid. Misschien is het binnen twintig jaar, misschien pas binnen vijftig jaar. Het is echter een feit dat er thans reeds plannen bestaan die zeer interessant zijn, o.m. deze: Pied Piper I, Pied Piper II, en X 15.

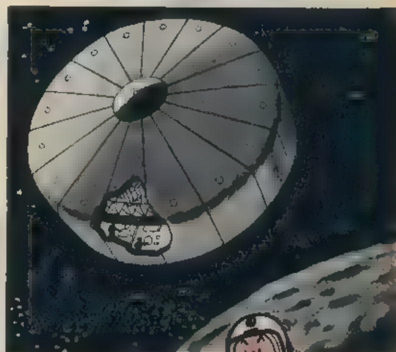
De satelliet Piper I zou uitgerust worden met een reeks televisiecamera's en een uitzendpost gevoed door een batterij. Deze zendpost zou de beelden opgenomen in de ruimte naar de aarde zenden. Men meent dat het beroemde bip-bip-bip van de huidige satellieten in 1960 zal voorbijgestreefd zijn.

Pied Piper I zal echter na een tijd op zijn beurt in het museum terecht komen en opgevolgd worden door Pied Piper II. Deze laatste zal mensen kunnen mee rond de aarde nemen. Heel mooi zal deze Piper II er niet uitzien. Hij zal zo wat de vorm hebben van een konserveblikje en in het centrum zal er een raket geplaatst zijn die zich, zodra de wandeling in de ruimte ten einde is, van het overige losmaakt. Het is in deze raket dat de ruimtereizigers moeten plaats nemen en waarmee ze terug naar de aarde zullen kunnen terugkeren. Zo'n tocht door de ruimte zou kunnen plaatsvinden omstreeks het jaar 1965. Je zult het dus beleven!

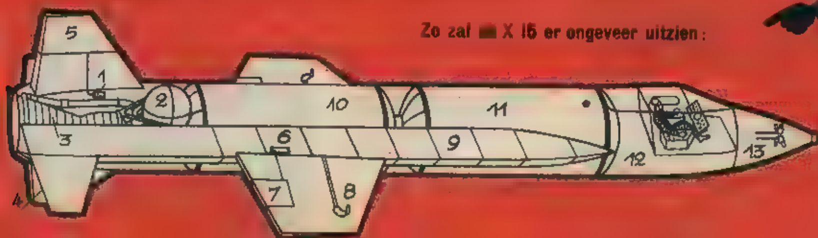
De X 15 gelijkt op een vliegtuig. Dit toestel heeft een lengte van 15 m, een spanwijdte van 5 m en een gewicht van 14.500 kg. zijn snelheid zou 20.000 km per uur bedragen en hij zou een hoogte van 650 km kunnen bereiken. De X 15 is bemand en twee specialisten oefenen zich thans reeds met het oog op een ruimtevaart met de X 15. Het zijn Scott Crossfeld en Ivan Kincheloe. De eerste is een beroemde invlieger, de tweede is reeds gestegen tot op 30.000 m met een toestel dat startte van op een zwaar vliegtuig, dat het kleinere toestel tot op een bepaalde hoogte had gebracht. Naar men meent zullen deze twee piloten met hun voorbereidingen klaar zijn wanneer de drie prototypen van de X 15, die thans gebouwd worden, van stapel lopen.

Wie zal de eerste mens zijn die met zijn raket of satelliet een tocht waagt in de ruimte? Dat zal de toekomst uitwijzen. In ieder geval gaat de ruimtevaart met reuzensprongen vooruit. Jullie zullen deze toekomst beleven en meer dan waarschijnlijk de eerste bemande kunstmatige satellieten in de lucht zien zweven.

Zo zal de X 15 er ongeveer uitzien:

1. Motor die het roer kommandeert. - 2. Reservoir met de afkoelende vloeistof. - 3. Lichte raketmotor. - 4. Stabilisatiekiel. - 5. Direktieroer. - 6. Motor die de remkleppen kommandeert. - 7. Remklep. - 8. Straalpomp die het slingeren tegengaat. - 9. Bekleding die de stabiliteit en de stijfheid waarborgt. - 10. Reservoir van vloeibare zuurstof. - 11. Reservoir van een brandstof op basis van ammoniak. - 12. Uitwerpbare en onder druk geplaatste kajuit. - 13. Straalpomp met een verkoelende vloeistof.

KUIFJE vertelt je...

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

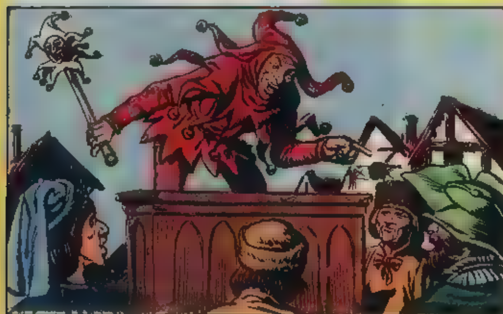
DE LOF DER ZOTHEID

DE periode die gaat van de val van het Keizerrijk van het Oosten tot aan de Franse revolutie, dus van 1453 tot 1789, noemde men de « moderne tijden ». Het is een woelige periode. De geesten worden wakker, voelen zich vrij en zijn erg nieuwsgierig. De interesse voor het onbekende, voor vreemde werelden ontwaakt en reizigers vertrekken om in onbekende landen het geluk en het fortuin te zoeken. De koningen zijn machtig geworden en bekampen elkaar hardnekkig. «Een gekke periode!» dacht de wijze Erasmus en hij schreef de « Lof der Zotheid ».

1. — ERASMUS

LOF der Zotheid » verscheen te Bazel in 1501 en was geschreven in mooi Latijn. Maar wie was Erasmus? Hij werd geboren te Rotterdam in 1467 of 68. Hij studeerde in Holland, in Parijs, Oxford en Turijn. Hij gaf les aan de hogeschool van Leuven in het Latijns, Grieks en Hebreeuws. Een tijdlang woonde hij te Anderlecht, waar zijn huis nog bestaat en ingericht is als museum. Hij schreef nog heel wat andere werken, o.m. de « Colloquia familiaria » (samenspraken) en « Adagia » (kenspreuken). De « Lof der Zotheid » geldt als zijn meesterwerk. Ziehier wat Erasmus daarin zei. De tekst is natuurlijk niet woordelijk weergegeven!

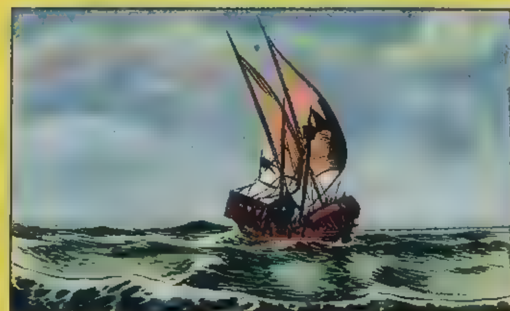
2. — « IK BEN HET, IK ALLEEN! »

DAMES en heren, men zegge van mij wat men wil, maar ik ben het, ik alleen die vreugde breng bij de mensen, zelfs bij de geksten, d.w.z. bij diegenen die geloven dat zij wijs zijn. U lacht met mijn narrenkap en u denkt: Zo'n dwaas Daar lach ik om, want onder mijn narrenpak ben ik de wijsheid zelf en u, u... bent dwazen!...

3. — DE PERS? HA! HA!

IK denk aan Johannes Gutenberg van Mainz, die nu 65 jaar geleden kleine mobiele letters uitvond in een legering van antimonium en lood. De eerste drukpers! Bravo! Dat was een grote vooruitgang. Nu kan iedereen lezen, ja, de grootste gekken kunnen thans de grootste gekheden lezen. Heb wat geduld. Na de mooiste boeken, zult u de lelijkste dagbladen zien verschijnen... Ik, ik lees in de natuur!

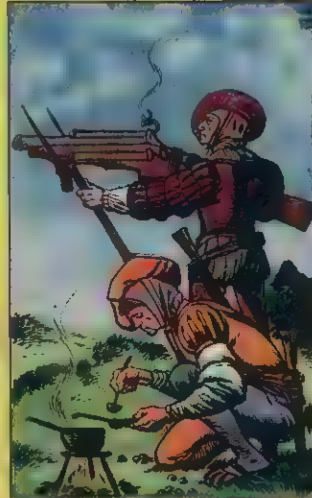

4. — HET KOMPAS? HA! HA!

IK denk aan het kompas, een naald die in een doosje steekt en die de magnetische pool aanwijst. En dat alles om naar nieuwe landen te varen. Bravo! Het is een grote vooruitgang. We zullen andere volkeren ontmoeten. Ja, om ze te beschaven of om ze te onderwerpen? En, als we heel de wereld geëxploiteerd zullen hebben, dan, dan gaan we naar de maan. De maan zullen we eveneens exploiteren. Ik, ik droom van de sterren!

5. — HET BUSKRUIT? HA! HA!

DE koningen? Zotheid! Ik denk aan de monnik Schwarz die meer dan een eeuw geleden het buskruit zou uitgevonden hebben. We hebben bombarden, veldgeschut, serpentijnen, haakbussen, musketten. Pif! Paf! Poef! Het ontploft allemaal! Bravo! Het is een vooruitgang. Nu kunnen we nog meer vechten voor de glorie van de monarchieën! En als we dan nog meer en betere wapens hebben gevonden, dan kunnen we onze planeet doen ontploffen. Prachtig! Heerlijk! Ik, ik vind de vrede in de zang van de vogel, goedheid in de blik van de hond, het leven in de geur van de bloemen. Dames en heren, ik heb gezegd! »

(Wordt voortgezet.)

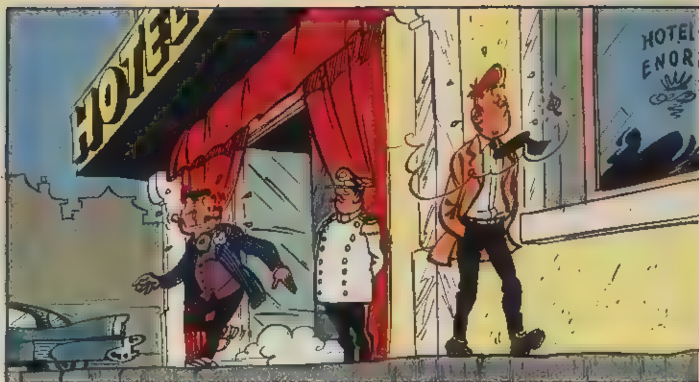
ALFONS LIFTBOY

TEKST DOOR GOSCINNY

*

TEKENINGEN DOOR

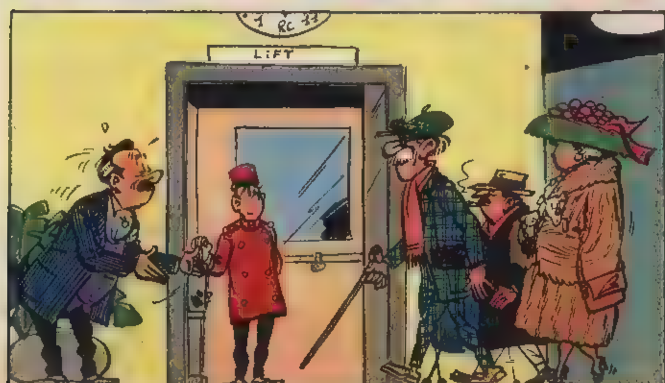

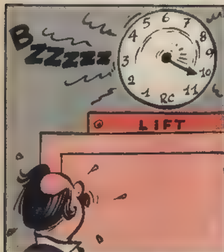
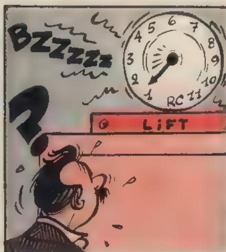
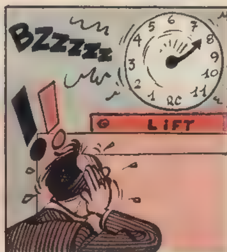
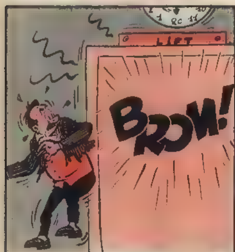

?!
KLAK!

Wacht even !

KRAK

Hij is weg !

BZZZZZ
LIFT

BZZZZZ
?
LIFT

BZZZZZ
!!
LIFT

LIFT
BROM!

Ze wilden naar het vierde , maar ik kan niet goed mikken . .

Goed . Breng me naar het achtste .

ZEVEN SEKONDEN LATER..
We zijn er !
Ja, maar je bent een beetje vlug! Je ziet toch ook wel dat je te laag gestopt bent!
LIFT

Dat maak ik in orde !

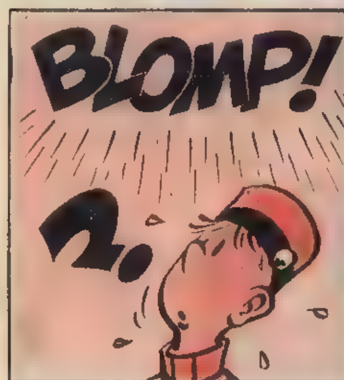

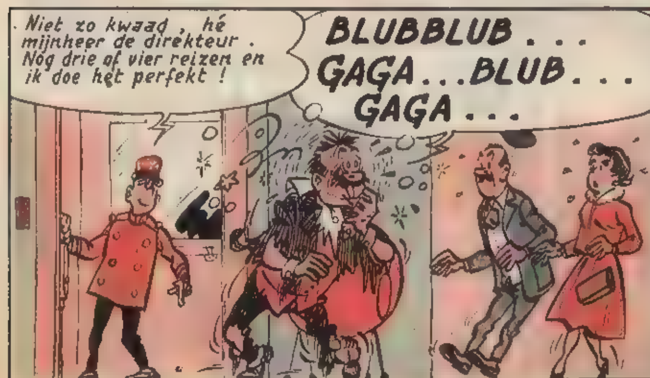

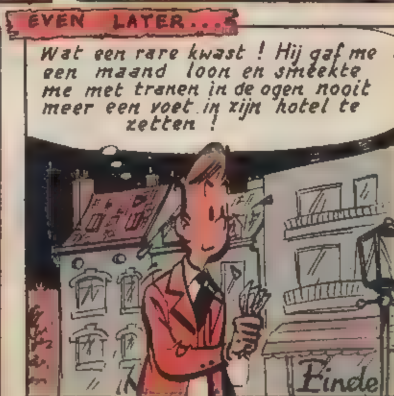

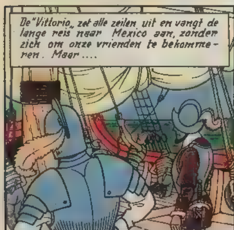

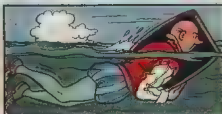
Volgende week : TANTE ZENOBIE

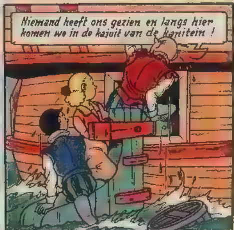

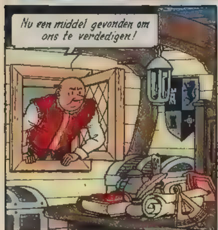
Lambik, Suske en Wiske brachten het gouden paard aan boord van de « Vittorio » en werden overvallen door de vijanden van Cortez...

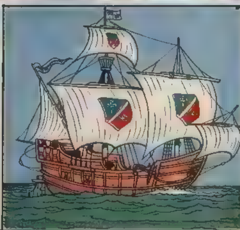

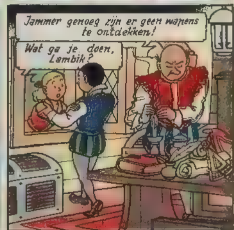

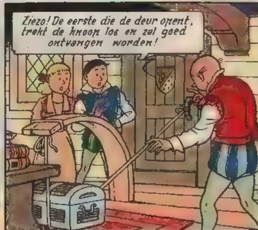

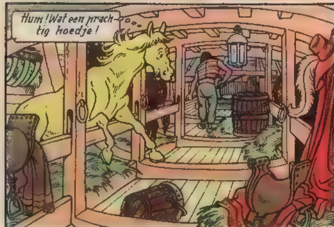

(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KLAUW

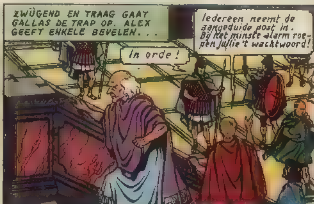
DOOR
MARTIN

Alex verwittigt Gallas er van dat hij bedreigd wordt door de wraak van Icara...

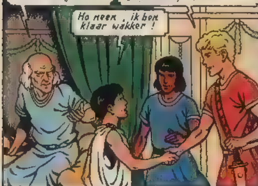

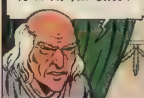

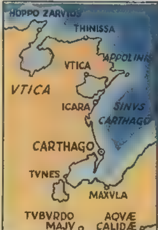

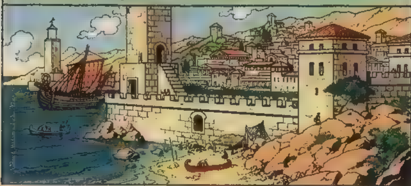

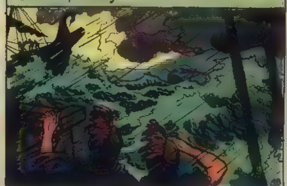

Het was meer dan een halve eeuw geleden dat Scipio Africanus Minor Carthago verwoest had. Meer naar het noorden bleef er een kleine stad als bij mirakel gespaard. Dat was Icara... Met de tijd groeide deze stad uit tot een bloeiend centrum en behield een zekere onafhankelijkheid die Rome duldde...

Tekst van J.-M. CHARLIER

Geïllustreerd door REF

HET ONBEKEND GEVAAR

Mulligan vond de dood. Marc Larcher ontdekte de fabelachtige schat in de baai van Atoera, maar viel in handen van zijn vijanden, de Samoeraï van de Zwarte Zon...

EEN ijzige glimlach speelde om de dunne lippen van de Japanner, toen hij antwoordde:
— Wat ik met je ga doen weet je toch zelf wel. Je hulp was noodzakelijk om de schat terug te vinden, maar nu is het zo' ver. Ik heb je niet meer nodig. Je hindert me in alle opzichten, dus...

MIURA kreeg de tijd niet zijn zin te voltooien, want een van zijn gezellen naderde hem en fluisterde hem iets in het oor. De chef van de Samoeraï haalde enigszins verveeld de schouders op en zich tot Marc wendend, zei hij:

— We praten daarover later nog wel eens. Thans moeten we hier onmiddellijk vandaan. We varen naar mijn cargo.

Marc werd opgetild en meegenomen naar het ruim, waar men hem vastmaakte aan de basis van de grote mast van de schoener. Boven zijn hoofd hoorde hij de vertrouwde geluiden van het schip dat klaargemaakt werd voor de reis. Matrozen draafden over het dek, er klonken bevelen en de kettingen knarsten als de ankers werden gelicht. In het donker luisterde de zeeman gretig naar al deze geluiden. Het zijdeachtig geruis dat hij opving, vertelde hem dat het zeil werd gehesen.

De « Malaita » moest door de smalle vaargeul om in de baai van Atoera weer op hoge zee te geraken. Alles verliep vlot, maar plotseling schrok Marc. Iets raakte de boot. De schoener schuurde langs een hindernis onder het water, dat stond vast. Korte, zachte slagen weerklonken tegen het hout van de flanken. Marc trachtte de oorzaak van deze schokken te raden. Een klip? Een wrak? Een stuk hout? Erg kon het wel niet geweest zijn en niemand op de brug scheen iets van dat klein incident bemerkt te hebben. Er gebeurde verder niets. Het schuren hield op en de schoener kwam in volle zee. Onmiddellijk voelde Marc de weerstand van de hoge golven.

★

TEGEN het einde van de namiddag stopte de « Malaïta ». De ankers ploften in het water en vielen tot op de zeebodem. Boven zijn hoofd hoorde Marc mensen gaan en komen, de uren schenen hem eindeloos toe en hij begon zich af te vragen of Miura hem niet helemaal vergeten had. Plotseling echter werd het luik dat toegang verschafte tot het tussendek geopend. Twee Japanners daalden af in het ruim, een derde vergezelde hen met een stormlantaarn. Zij bevrijdden Marc en duwden hem naar de ladder.

Enkele sekonden later stond Marc reeds op het dek. Zijn ledematen wogen loodzwaar en deden pijn van zo lang onbeweeglijk te liggen.

Het was reeds nacht en vele sterren schitterden aan de hemel. In de verte zag men het ingewikkeld kantwerk van de palmbomen op de kust.

De schoener van Larcher lag naast de massieve flank van de cargo van Miura. Het dek van de « Malaïta » was verlaten. Zeer waarschijnlijk had men de matrozen aan boord van het stoomschip gebracht. Slechts een paar helpers van Miura zaten op het opperdek. Bij het licht van een grote lamp maakten zij plasticladingen klaar. Toen Marc dit zag, voelde hij pijn in de hartstreek en dacht:

— Die wilden zullen mijn arm oud schip tot zinken brengen!

Zijn bewakers leidden hem naar een loopbrug, die het dek van de « Atsiko-Maru » met de schoener verbond en weldra stond hij aan boord van de Japanse cargo. Hij werd naar de hut op het dek geleid, waar Miura op hem wachtte. De Japanner schreef iets en het was net of hij sarcastischer was dan ooit.

— Waar zijn mijn matrozen? vroeg Marc eenvoudig.

— Ik heb hen aan de kust doen afzetten. Ze zijn vrij.

— En wat ga je doen met mijn schip?

— Een wrak meer op de bodem van de zee!

Het antwoord kwam zo hard als een kaatsbal. Slechts met moeite kon Marc zich beheersen. Wat zou zijn protest hier gebaat hebben? Een kwartiermeester klopte op de deur van de hut en boog met de hand aan de muts. Hij bracht de Japanse militaire groet.

— Alles is gereed. De ladingen werden op de aangeduide plaatsen gelegd. Binnen een half uur ontploft de schoener.

— Opperbest! Geef het bevel de cargo onmiddellijk klaar te maken voor de afreis en zet koers op Atoera. We moeten daar zijn voor het licht is.

De kwartiermeester groette en verdween. Lijkbleek en met de tanden op elkaar geklemd zag Marc hem na. De machines stoomden en hijgden, het water liep langsheen de kiel. Met toegeknepen keel en ogen vol haat wendde Marc zich dan tot Miura. Deze deed alsof hij de ontroering van de zeekapitein niet merkte en sprak:

— Ik heb het lot van je bemanning geregeld, dit van je schoener ook. Nu kom jij aan de beurt!

— Ik meende dat je me een belangrijke vraag te stellen had?

— Ja, dat is ook zo.

Op de tafel voor Miura lag een dik dossier en er naast enkele kaarten. De Japanner nam uit het dossier de tekst die Marc met de drie gescheurde stukken van het dokument zorgvuldig had samengesteld. Die stukken papier, die zij ten koste van zoveel moeite en gevaren veroverd hadden, waren thans in de handen van Miura. Zijn helpers hadden ze aan boord van de schoener gevonden.

— Hoe heb je de boodschap opnieuw samengesteld? vroeg de chef van de Samoeraï.

Marc haalde de schouders op. Kon zo iets thans nog enig belang hebben?

— Mulligan bezat een van de stukken van het origineel dokument. Ik vond het tweede fragment of beter de inhoud van dit fragment, want dit was getatoeëerd op de rug van Antonelli. De tekst van het derde dokument, dit van Burns, was geschilderd op een vaas. Dat had die arme Burns zelf gedaan in de kliniek waar hij verpleegd wordt.

— Ik heb het origineel van dit fragment, hier is het en kijk nu even...

Miura diepte een stuk vergeeld rijstpapier uit het dossier, haalde zijn briquet uit zijn zak en ontstak die. Heel langzaam liet hij de vlam langs het rijstpapier glijden en met enige verbazing zag Marc een reeks bleke lettertekens verschijnen. Ze stonden helemaal onderaan het dokument, vlakbij de plaats waar het afgescheurd was.

— Een tekst geschreven in onzichtbare inkt! Daar zou ik nooit aan gedacht hebben!...

Ik heb daar onmiddellijk aan gedacht! Onze officieren belast met een vertrouwelijke en geheime zending gebruikten deze list regelmatig. In de tekst van hun rapport vergaten zij met opzet een essentieel fragment. Dit schreven ze dan onderaan de bladzijde in onzichtbare inkt. Kwam het dokument terecht in handen van de vijand, had het voor deze laatste weinig of geen waarde. Hij las het, volgde het op en vermoedde niet dat belangrijke en noodzakelijke details voor hem onzichtbaar bleven.

— En welk zeer belangrijk detail wist admiraal Hijito op deze sluwe wijze aan het oog van de vreemdeling en van de vijand te onttrekken?

— Dat is het nou juist wat ik weten wou. De tekst welke op dit deel van het origineel dokument staat, zegt, slechts: « Opgelet. Heel belangrijk. Een ernstig gevaar bedreigt de... » Dat is alles. De rest van deze zin staat zonder enige twijfel op de twee andere originele stukken van het dokument.

— Je hebt toch het stuk dat in handen was van Mulligan!

— Ja, dat heb ik, maar die domkop heeft de onderste rand van het dokument gescheurd. Met het papier verdween vanzelfsprekend eveneens de tekst... Antonelli heeft waarschijnlijk het dokument dat in zijn bezit was vernietigd nadat hij de inhoud er van op zijn rug liet tatoeëren. Ook hij vermoedde niets van de belangrijke mededeling in onzichtbare inkt geschreven...

— Dus heb je voor het ogenblik geen enkel middel om uit te maken voor welk gevaar Hijito je wou behoeden. Maar wat heb ik met die zaak te maken? Denk je dat ik je zou kunnen inlichten?

— Ja. De tekst had naar mijn mening betrekking op het wrak, op de schat. Jij was in het wrak en je hebt de schat gezien. Ik leid daaruit af dat jij weet of vermoeden kan wat Hijito wou zeggen... Vergis ik me?

— Neen, ik meen inderdaad te weten waarover het gaat...

VOLGENDE WEEK:

HET ULTIEM VERRAAD

IK HEB EEN VISUEEL GEHEUGEN, CHEF. HET GEZICHT DAT IK EENS ZIE, VERGEET IK NOOIT MEER. IK BEN ER VAN OVERTUIGD DAT DEZE KEREL REEDS LANG VERDIENDE TE HANGEN

TEGEN DE MUUR!

STATE OF ARIZONA

WANTED

500 $

DOOD OF LEVEND

DOMKOP! INDIEN JE DE FOTO VAN TIBET ER NIET ONMIDDELLIJK AFTREKT, DAN SLA IK JOU MET JE HOOFD

TEGEN DE MUUR!

HUGH! HET VERHAAL IS NOG NIET BEGONNEN EN IK ZIE AL EEN PAAR LOENSE KERELS UIT EEN DONKERE HOEK KRUIPEN. DIE KERELS MOEST KID ORDINN HANGEN

TEGEN DE MUUR!

LIJKT DEZE BLADZIJDE IETWAT RAADSELACHTIG, VRIENDEN, LOOP DAN NIET MET JE HOOFD

TEGEN DE MUUR!

WACHT GEDULDIG TOT VOLGENDE WEEK, DAN KRIJG JE DE UITLEG IN EEN NIEUWE REEKS AVONTUREN VAN DE BEKENDE HELDEN CHICK BILL, KLEINE POEDEL, DOG BULL EN KID ORDINN.
DE TITEL? WEL, HEEL EENVOUDIG:

TEGEN DE MUUR!

TEKST EN TEKENINGEN DOOR
FUNCKEN

Harald wordt door het monster in het nauw gedreven en zijn vrienden moeten machteloos toezien...

Maar tot verbazing van al de mannen, komt de jonge Schot met een brandende toorts aangelopen.

Laat me door!

De jongen werpt de toorts binnen het bereik van de Viking.

Het dier heeft zijn prooi reeds los gelaten. Het gromt dof en wijkt, overwonnen!...

Dat was een schitterend idee, jongen!

Intussen zijn de mannen er in geslaagd het hekken te vernielen en de Viking te bevrijden.

Ik heb daar een hachelijk moment beleefd. Ik zal het niet licht vergeten! Maar, hebben jullie de schurk reeds gevonden?

Ja, hij bevindt zich in een kamer die afgesloten is met een zware deur. Hij heeft er zich in verschanst. De kolonisten hebben een stormram gehaald.

Kijk, daar zijn ze er mee!

En enkele ogenblikken later...

Vooruit, mannen!

Weldra wordt de deur ingebeukt...

Nu kun je niet meer ontsnappen, ellendeling!

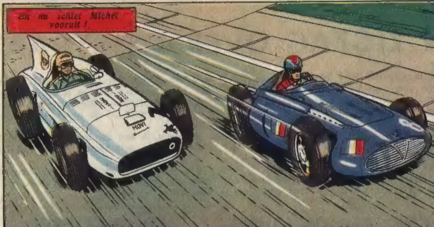

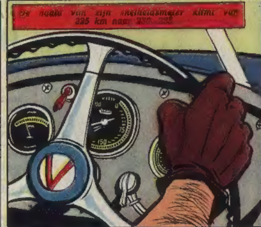
DE GROTE MATCH

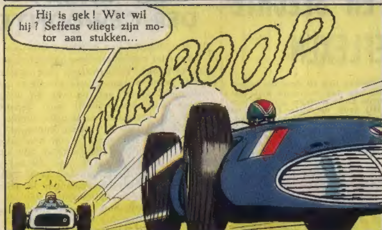
Tekst en tekeningen van Jean Graton

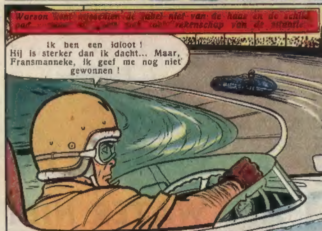
De tweede race van « De Grote Match » wordt betwist te Indianapolis. Warson, de Amerikaanse renner, kent de piste en is zeker van z'n stuk. Op een bepaald ogenblik laat hij Michel Vaillant voorbij rijden...

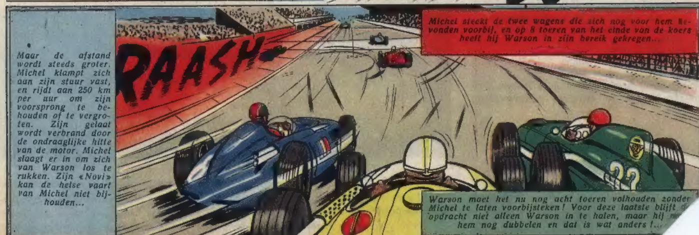

Je houdt van mooie en spannende geschiedenissen. Daarom lees je het album « LEVE DE SPORT »

DE PO

IN ZIGZAG OVER DE STRAAT

EEN motocyclist reed in zigzag en bovendien zeer snel door de straten van een stadje. Een politieagent kreeg hem in de gaten en het duurde niet lang of Jogindar Singh, dat is de naam van de motocyclist, werd opgeleid.

— Je bent dronken ! zei de politieagent.

— Niet waar ! zei de man. Ik ben doodnuchter !

— Even kijken, zei de politieagent, en haalde uit zijn zak een stuk krijt, trok daarmee een rechte lijn op de grond en vroeg aan Jogindar over die lijn te lopen. Daartoe was de motocyclist echter niet in staat.

— Zie je wel ! zei de agent. Je bent stomdronken !

— Neen, ik ben doodnuchter maar jij hebt een zigzaglijn getrokken. Hoe wil je dat ik die volg ?

De politieagent vroeg geen verdere uitleg meer, en stopte Jogindar in de doos om zijn roes uit te slapen !

GOEDE EN SLECHTE REFLEXEN

EEN zekere M. Collins liep te Toronto langsheen een villa, zag dat er brand was uitgebroken en hoorde twee meisjes angstig om hulp schreien. Hij trok de villa binnen en kon de twee kinderen uit de vlammen redden. Intussen verschenen de pompiers ter plaatse en Collins nam de verschrikte meisjes bij de hand en leidde hen naar een restaurant in de buurt. Hij vergastte hen op

thee en lekkere taartjes en het duurde niet lang of zij kregen weer kleur op de wangen en vergaten de doorstane angst. Plotseling stormde er een man het restaurant binnen, de vader van de twee meisjes. Hij nam de redder van zijn kinderen voor een kidnapper en begon hem zonder ook maar een woord te spreken af te troeven. Dat liet Collins natuurlijk niet zonder meer begaan. Men kon de twee vechthanen scheiden en de woedende vader en de moedige Collins verstrekten elkaar de nodige uitleg. Alles eindigde in de beste stemming en met dure eden van eeuwige vriendschap. Daarmee hadden ze eigenlijk toch kunnen beginnen !

DE MACHT DER GEWOONTE

IN de nabijheid van Salzburg wou een automobilist een smalle weg inslaan toen hij een karavaan cirkuswagens zag afkomen. Om de brede wagens plaats genoeg te laten, stopte hij op zij van de weg en wachtte tot de karavaan voorbij was. Eensklaps voelde hij een schok en daarop volgde een vreselijk gekraak. Hij sprong buiten en wat hij zag deed het bloed in z'n aderen verstijven... een olifant klauterde op zijn auto ! Gelukkig kwam er een kornak die het dier zacht toesprak. De olifant trompette luid en liep terug naar zijn soortgenoten. De kornak verklaarde aan de automobilist dat de olifant de gewoonte had te gaan zitten op een tabouret van dezelfde kleur als de auto en dat hij nog te jong was om een auto van een tabouret te onderscheiden ! De automobilist zwoer hoog en heilig voortaan alles wat op een cirkus geleek angstvallig te vermijden.

MIJ DEERT HET WATER NIET !

IN alle landen ter wereld streeft men er naar materiaal te vervaardigen dat de zeelui in nood voor een verdrinkingsdood kan behoeden. De Britten maakten verschillende typen van zwempakken die op het water blijven drijven. Hier dan het laatste model dat getest werd in de haven van Portsmouth. De zeeman die bereid was de proef met het onzinkbare pak te wagen, deed het, zoals je ziet, met het nodige flegma.

STILJON

PROBAAT MIDDEL

MRS. Schoenhair had een klein maar keurig huisje ergens in een stil hoekje van Californië. Een groot aantal bijen had het zich gezellig gemaakt in haar tuin en zoemden onverpoosd boven de geurige bloemen. Mrs. Schoenhair begon dat gezoem op de duur erg naar te vinden en ze besloot de bijen te verjagen. Hoe? Daar zat nou juist de knoop. « Ik rook ze uit » dacht Mrs. Schoenhair en zo gezegd zo gedaan. Geen rook zonder vuur, zegt het spreekwoord en zo ging het ook in het tuintje van Schoenhair. Het vuurtje dat de dame had aangelegd brandde zo fel dat haar huis weldra vlamde als een fakkel. De brandweer kon het vuur bedwingen maar de schade beliep niettemin 3.000 dollar. In hun verslag noteerden de pompiers dat de bijen verdwenen waren, wat bewijst dat het middel door Mrs. Schoenhair aangewend probaat is.

STRIJD TEGEN HET VUUR

SEDERT enkele tijd dragen de Amerikaanse pompiers een nieuwe soort van uniform als zij een grote brand moeten bestrijden. De uniform is gemaakt uit onbrandbaar kraft-papier, bekleed met aluminium en bestaat uit broek, kiel, kap, masker en een paar handschoenen. De degelijkheid van deze uitrusting werd onlangs bewezen bij een bosbrand. De pompiers die in dit plunje staken konden gedurende verschillende minuten op een meter afstand van het vuur werken zonder letsel op te lopen.

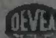
Het weekblad « KUIFJE » : 13e Jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents
BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris IIe
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea.

24-4-58

AL WIE JONAS HEET!

OP de deur van een restaurant van Atlanta (Ver. Staten) staat het volgende : « Al wie Jonas heet, mag hier gratis walvisbiefstuk eten. » Onnodig te vertellen dat men de eigenaar van het restaurant vaak de vraag stelt waarom hij de Jonassen gratis spijst? Hij antwoordt dan steeds : « Ik realiseer hiermee een oude droom. Van het ogenblik dat ik de geschiedenis van Jonas en de walvis las, had ik lust Jonas de walvis te zien opeten... »

S.O.S METEOREN! door E.P. JACOBS

Op weg naar zijn vriend professor Labrousse heeft Mortimer een onaangenaam avontuur. De volgende dag tracht hij de feiten opnieuw samen te stellen...

